

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.022/2012/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Móricz Ügyvédi Iroda, ügyintéző dr. Móricz Zoltán ügyvéd által képviselt perújító felperesnek - a Feldmájer és Somogyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Feldmájer Péter ügyvéd) által képviselt I. r. és II. r. perújított alperes ellen ingatlan birtokbaadása és egyéb követelés iránt indított perújításos eljárásában a Bács-Kiskun Megyei Bíróság (Kecskeméti Törvényszék) 2011. november 16. napján kelt 4.P.21.192/2011/8. számú ítélete ellen a perújító felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság 14.P.21.471/2006/27. sz. ítéletének a II. r. alperest érintő rendelkezéseit, valamint a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.568/2007/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezi.

Megállapítja, hogy a felperes és a II. r. alperes között 2004. december 7. napján kelt okiratba foglalt kölcsönszerződés érvénytelen.

Kötelezi a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 700 000 (egymillió-hétszázezer) Ft-ot, valamint ezen összegből 600 000 (hatszáz ezer) Ft után 2003. december 2. napjától, 1 100 000 (egymillió-egyszáz ezer) Ft után pedig 2004. december 3. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 700 000 (hatszáz ezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Köteles továbbá a II. r. alperes megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 236 300 (kettőszázharminchatezer-háromszáz) Ft kereseti, ugyancsak 236 300 (kettőszázharminchatezer-háromszáz) Ft perújítási, továbbá 472 600 (négy százhetvenkettő ezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A perújító felperes a 2003. december 5. napján kelt adásvételi szerződés szerint megvásárolta a perújított I. r. alperestől a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)** számú társasházi lakást a közös tulajdonból hozzá tartozó 74/10000-ed illetőséggel együtt 9 287 911 Ft vételár ellenében. A szerződéskötéskor ténylegesen az ingatlan üres építési telek volt, amelyen az I. r. alperes vállalta egy több lakásos épület felépítését. A perújító felperes a szerződés aláírásakor 787 911 Ft előleget teljesített, míg a fennmaradó vételárat különböző forrásokból, többek között bankkölcsönből kívánta fedezni.

Az adásvételi szerződés aláírását megelőzően a felperes a 2003. december 1. napján kelt szerződés szerint 600 000, a 2003. december 2. napján kelt szerződés szerint pedig 2 400 000 Ft-ot átadott a II. r. alperesnek (aki az I. r. alperes ügyvezetőjének házastársa) kölcsön jogcímén. Az okiratok szerint mindkét kölcsön kamatmentes volt, a visszafizetési határidő pedig 2004. május 30. napjában került meghatározásra. 2004. december 2-án a felperes és a II. r. alperes újabb kölcsönszerződés elnevezésű okiratot írtak alá, amely szerint a felperes 1 100 000 Ft kölcsönt nyújtott a II. r. alperesnek ugyanaz napi visszafizetési határidővel. Utóbb - nem ismert időpontban - mindhárom okira rávezetésre került a „visszafizetve” megjelölés, amely alatt a felperes aláírása szerepel.

A felperes és a II. r. alperes 2004. december 7. napján újabb kölcsönszerződés elnevezésű okiratot írtak alá, amely ezúttal a felperest tüntette fel adósként, és a II. r. alperest hitelezőként. Az okirat tartalma szerint a felperes a jelen perbeli ingatlan megvásárlásához az általa igényeltnél alacsonyabb összegű bankkölcsönben részesült, a vételárból viszont 1 790 387 Ft + áfa, összesen 2 237 983 Ft hátraléka állt fenn, ezért a II. r. alperes ezt az összeget kölcsönadta a felperes részére 2005. június 1-jei visszafizetési határidő kikötésével, 2005. március 1. napjáig kamatmentesen, ezt követően a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő ügyleti kamat mellett. A kölcsönszerződés szerint a kölcsön összegét a perújító felperes kizárólag a vételárhátralék megfizetésére fordíthatta azzal, hogy a kölcsön visszafizetése időpontjáig a II. r. alperes jogosult a társasházi lakásingatlan használatára. Az I. r. alperes a szerződésben megjelölt összeget ténylegesen nem adta át a felperesnek, azt közvetlenül a perújított I. r. alperes bankszámlájára utalta át 2004. december 29-én. A perújító felperes a kölcsönösszeget nem fizette vissza, így az ingatlant a perújított II. r. alperes birtokba vette, azt jelenleg is ő használja illetve hasznosítja.

A perújító felperes alapeljárás során előterjesztett módosított kereseti kérelme alapján a Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 14.P.21.471/2006/18. sz. jogerős

részítéletével a perújított I. r. alperest műszaki átadás-átvételi eljárás lefolytatására, majd javítási munkák elvégzésére és az ingatlan birtokbaadására kötelezte. A részítélet meghozatalát követően lefolytatott eljárásban a perújító felperes kizárólag a perújított II. r. alperessel szemben érvényesített igényt, keresetében annak megállapítását kérte, hogy a közte és a II. r. alperes között 2004. december 7. napján létrejött kölcsönszerződés annak színlelt volta miatt semmis, egyben a 2003. december 1. és december 2. napján létrejött kölcsönszerződés alapján 1 700 000 Ft és járulékai megfizetésére, valamint az ingatlan birtokbaadására kérte kötelezni a II. r. alperest. Állította, hogy a 2004. december 7-i kölcsönszerződés aláírásakor nem volt vételárhátraléka az I. r. alperessel szemben, s tagadta, hogy a közte mint kölcsönadó, és a II. r. alperes, mint kölcsönvevő közötti szerződések alapján a II. r. alperes az érintett okiratokban feltüntetett összegeket részére visszafizette.

A II. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 14.P.21.471/2006/27. számú ítéletével a felperes II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította. Határozatának indokolása szerint a peres felek között 2004. december 7. napján létrejött kölcsönszerződés nem színlelt, az a felek valós akaratát tükrözte. A perújító felperes, mint kölcsönadó és a II. r. alperes, mint adós között létrejött kölcsönszerződésekben foglalt összegek visszafizetését az érintett okiratokra vezetett, s a felperes által aláírt teljesítésigazolások alapján bizonyítottnak találta, így a különböző kölcsönszerződésekben eredő követelések beszámítására nem látott lehetőséget. A Szegedi Ítéltábla a Pf.III.20.568/2007/7. számú ítéletével az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintve, a megfellebbezett rendelkezéseit - lényegében annak helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A perújító felperes a jogerős ítélettel szemben perújítási kérelmet terjesztett elő, kérve a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezését és a perújított II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát. Perújítási okként a Kecskeméti Városi Bíróság előtt - a perbeli ingatlan birtokbaadása iránt általa a jelen per II. r. alperese ellen indított - 11.P.21.080/2010 szám alatt folyamatban lévő perben készült 42. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalán rögzített II. r. alperesi nyilatkozat tartalmára hivatkozott, nevezetesen, hogy a II. r. alperes meghallgatása során elismerte, miszerint a 2003. december 1. és december 2. napján, valamint a 2004. december 2-án kelt kölcsönszerződésekben megjelölt összegek az ingatlan vételárának részét képezték, azaz nem kölcsön jogcímén, hanem vételárrészletként kerültek átadásra. Kiemelte, közte és a II. r. alperes között nem volt olyan kapcsolat, amely alapján részére kölcsönt nyújtott volna, emellett a kölcsönszerződések dátumából megállapíthatóan azok az

adásvételhez közeli időpontban jöttek létre, ami ugyancsak azt támasztja alá, hogy az általa kifizetett összegek vételárrészek voltak. Előadása szerint az ügyletkötés során csupán a pénz átadását ítélték lényegesnek, a szerződés tartalmára, pontos megnevezésére nem helyeztek hangsúlyt. Rámutatott, hogy az egyes szerződések dátumából következően életszerűtlen, hogy az egymással szemben fennálló tartozások beszámítására nem került sor. Megítélése szerint a kölcsönszerződések valós célja az volt, hogy a perújított alperesek igazolni tudják, hogy az általa teljesített vételárrészek milyen módon kerültek a II. r. alpereshez.

Hangsúlyozta, abban az esetben, ha a 2004. december 7. napján kelt kölcsönszerződés valós tartalommal jött volna létre, úgy a másik három kölcsönszerződés alapján kifizetett 4 100 000 Ft sorsa ismeretlen, azzal a II. r. alperes jogalap nélkül gazdagodott. Ez esetben a követelések beszámítása eredményeként megalapozottan tarthat igényt az 1 700 000 Ft-ra és annak kamataira.

A perújított alperesek érdemi ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult. Kiemelték, a perújított II. r. alperes más perben tett nyilatkozata perújítási okként nem vehető figyelembe, egyebekben változatlanul fenntartották az alapeljárás során előterjesztett védekezésüket.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a Bács-Kiskun Megyei Bíróság - Szegedi Ítéltábla 2008. február 25-én kelt Pf.III.20.568/2007/7. számú ítéletével jogerőre emelkedett - 14.P.21.471/2006/27. számú ítéletét hatályában fenntartotta. Kötelezte a perújító felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújított II. r. alperesnek 25 000 Ft perköltséget. Rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték viseléséről. Határozatának indokolása szerint a perújítási okként megjelölt II. r. alperesi nyilatkozat kizárólag a perújító felperes, mint kölcsönadó és a perújított II. r. alperes, mint adós között létrejött kölcsönszerződések tartalmát érintette, amely az alapeljárás során beszerzett egyéb bizonyítékokkal egybevetve és értékelve sem eredményezhette annak megállapítását, hogy a kölcsönszerződés nem az abban foglalt valós tartalommal jött létre. Kiemelte, a perújítási kérelemben a perújító felperes nem hivatkozott olyan körülményekre, amelyeket az alapeljárás során eljáró bíróság ne vont volna mérlegelési körébe. A 2003. december 1. és 2004. december 2. napján létrejött kölcsönszerződések eredeti példányainak beszerzésére irányuló felperesi bizonyítási indítvány teljesítését mellőzte, rámutatva, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az okiratok fellelhetősége bizonytalan.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a perújító felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatása, perújítási kérelmének helyt adó döntés meghozatala iránt. Fellebbezési érvelése szerint az általa logikusan levezetett, az ellentmondásokra rámutató perújítási kérelem alapján - figyelemmel a felperes hivatkozott tárgyalási nyilatkozatára - nem lett volna mellőzhető a bizonyítékok mérlegelése, s ennek

eredményeként a támadott ítélet részbeni hatályon kívül helyezése. Változatlanul fenntartotta, miszerint közte, mint adós és a II. r. alperes, mint hitelező között létrejött kölcsönszerződések valójában vételár kifizetések voltak, amelyek az ingatlan adásvételéhez kapcsolódtak, mindezekre tekintettel a 2004. december 7-én létrejött kölcsönszerződés megkötésekor nem volt vételárhátraléka, így a szerződésben feltüntetett összeggel nem tartozik a II. r. alperes felé. Kiemelte, hogy a II. r. alperes a Budapesti Nyomozó Ügyészségen tett vallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy a három kölcsönszerződés alapján általa átvett összesen 4 100 000 Ft-ot az utolsó, azaz a 2004. december 2-án kelt kölcsönszerződés megkötését követően fél évvel egy összegben visszafizette. Érvéle szerint ha az általa a II. r. alperesnek átadott összegek valóban kölcsön címen kerültek kifizetésre, valamint ha a II. r. alperes valóban kölcsönzött neki 2 237 983 Ft-ot 2004. december 7-én, életszerűtlen, hogy az érintett összegek ne kerültek volna egymásba beszámításra. Mindezek igazolásához szükséges lett volna a három kölcsönszerződés eredeti példányának beszerzése. Ennek hiányában ugyanis nem állapítható meg, hogy van-e olyan szerződés, amelyre a visszafizetés valóban rávezetésre került, ennek hiánya pedig a II. r. alperes terhére értékelendő.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, fenntartva az elsőfokú eljárásban tett tényelőadásaikat és jogi álláspontjukat.

A fellebbezés **alapos**.

A perújítás a jogerős bírósági ítélet - ítélet hatályú határozat - megtámadására szolgáló olyan rendkívüli perorvoslat, amelyet általában ténybeli természetű okok alapján lehet igénybe venni. A Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja szerint a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha a fél olyan tényre, vagy bizonyítékra, illetve olyan jogerős bírói, vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bíralt el, feltéve, hogy az elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna. A perújítás ugyanakkor csak abban az esetben lehet eredményes, ha a fél a tényt, vagy bizonyítékot a korábbi eljárás során hibáján kívül nem érvényesíthette (Pp. 260. § (2) bekezdés).

A perbeli esetben a felperes a jogerős ítélettel szembeni perújítási kérelmét arra alapította, hogy a II. r. alperes a közöttük ingatlan kiürítése iránt indult perben a 2003. december 1-jén, 2-án, valamint a 2004. december 2. napján kelt kölcsönszerződésekben feltüntetett összegek kapcsán akként nyilatkozott, miszerint azokat a **(település neve, ingatlan hrsz.-a)** alatti társasházi lakásingatlan vételáraként vette át. Helytállóan utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy ez a perbeli nyilatkozat

olyan, az alapeljárás során el nem bíralt bizonyítéknak minősül, amely a feltárt további bizonyítékokkal együttesen értékelve alkalmas lehet a felperesi tényállítások alátámasztására, ezáltal a felperesre kedvezőbb döntés meghozatalára.

Annak érdekében, hogy a bíróság a peres felek között 2004. december 7. napján létrejött kölcsönszerződés érvényességét, avagy érvénytelenségét illetően állást foglaljon, szükséges az azt megelőzően (2003. december 1., december 2., 2004. december 2.) kelt kölcsönszerződések tartalmának vizsgálata. Az alapeljárásban feltárt peradatok alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes a perrel érintett ingatlan megvásárlása kapcsán ismerte meg a II. r. alperest, vele rokoni, baráti kapcsolatban, szoros bizalmi viszonyban nem állt, ilyen körülmények között pedig életszerűtlen, hogy a II. r. alperes részére nagy összegű kölcsönt nyújtott volna. Lényeges az is, hogy az adásvételi szerződés megkötésére 2003. december 5. napján, közvetlenül az első két kölcsönszerződés aláírását követően került sor, azaz olyan időpontban, amikor a felperest már az adásvételi szerződésből eredően fizetési kötelezettség terhelte. Perdöntő jelentőségű - ahogyan erre a felperes is helytállóan hivatkozott - miszerint a II. r. alperes az alapeljárás során ellentmondó nyilatkozatokat tett, nem tudott ugyanis magyarázatot adni a kölcsönszerződés megkötésének okára, illetve arra sem, hogy milyen célból volt szüksége a kölcsön összegére. Lényeges emellett a kölcsönszerződések létrejötté időpontjának vizsgálata is, a felperes, mint kölcsönadó és a II. r. alperes, mint adós között létrejött kölcsönszerződés elnevezésű jogügyletek alapján ugyanis a II. r. alperesnek a felperessel szemben mindösszesen 4 100 000 Ft összegű tartozása állt fenn, ezen összegből 1 100 000 Ft felvételére - az okirat keltezése szerint - 2004. december 2. napján került sor. Amint arra a felperes helytállóan hivatkozott, a II. r. alperes a Budapesti Nyomozó Ügyészség előtt 1763/2009. számú ügyben tett tanúvallomásában akként nyilatkozott, hogy az alperessel kötött szerződések alapján felvett kölcsönök összegét egy összegben, körülbelül fél évvel az utolsó, azaz a 2004. december 2-án kelt szerződés után fizette vissza a felperesnek (Kecskeméti Városi Bíróság P.21.080/2010. számú periratokhoz F/8. alatt csatolt nyomozati jegyzőkönyv 3-4. oldal). Ehhez képest ellentmondásosnak tűnik, hogy 2004. december 7. napján, mindössze pár nappal a fenti szerződés megkötését követően létrejött szerződés tartalma szerint a felperes közel 2 200 000 Ft-ot kért kölcsön a II. r. alperestől, amikor neki (a felperesnek) még 4 000 000 Ft-ot meghaladó összegű követelése állt fenn a II. r. alperessel szemben. Amennyiben a kölcsönszerződések mindegyike valóban, az ott írt tartalommal jött volna létre a felek között, úgy az lett volna a logikus és ésszerű eljárás, hogy a tartozásokat a peres felek egymásba beszámítják. Az a körülmény, hogy erre nem került sor, a felperesi tényelődást támasztja alá.

Az tény, s ezt maga a II. r. alperes sem vitatta, hogy a 2003. december 1. és december 2. napján, valamint a 2004. december 2. napján kelt szerződések alapján a felperestől mindösszesen 4 100 000 Ft-ot vett át, így logikusan nem volt szükség arra, hogy a felperes az ingatlan vételárresztletének teljesítése érdekében a II. r. alperestől kölcsönt kérjen. Mindezt értékelve, a II. r. alperesnek a birtokbaadási eljárás során tett kijelentése - a fenti adatok mellett - alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes, mint hitelező és a II. r. alperes, mint adós között létrejött szerződések nem kölcsönszerződések voltak, a felperes tehát nem nyújtott kölcsönt, hanem a szerződésben megjelölt összegeket az ingatlan vételára címén adta át a II.

Pf.II.20.022/2012/3. szám

r. alperesnek. Miután pedig a felperesnek - a kölcsönszerződés elnevezésű okiratok szerint nem vitásan átadott 4 100 000 Ft figyelmen kívül hagyásával - az I. r. alperes

számítása szerint mindösszesen a 2004. december 7-i szerződésben rögzített 2 237 983 Ft összegű vételárhátraléka állt fenn, a 4 100 000 Ft vételárként történő számításba vétele mellett 2004. december 7-én a felperesnek ténylegesen nem állt fenn tartozása az I. r. alperessel szemben, így az ezen a napon kelt kölcsönszerződésben feltüntetett összeg sem kerülhetett vételárhátralék rendezése céljából kölcsön jogcímén átadásra. A szerződés akkor tekinthető színleltnek, ha a felek szerződéses nyilatkozatot tesznek, noha valós ügyletkötési akaratuk nincs, vagy az a kinyilvánítottól részben, vagy egészben másra irányul. Ilyen ügyleti akaratot közvetítő nyilatkozat a kölcsön összegének átadására vonatkozó szerződéses kitétel, amelynek színlelése a fenti peradatok ismeretében bizonyítást nyert. Emiatt megállapítható, hogy a felperes és a II. r. alperes között létrejött kölcsönszerződés a Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében színlelt szerződés, ezért semmis. A szerződés színleltségére utal a fent részletezettek szerint az a körülmény is, hogy a pénz átadását illetően ellentmondó peradatok állnak rendelkezésre: a szerződésről kiállított okirat szerint a kölcsönösszeg már a szerződés aláírását megelőzően átadásra került a felperes részére, a II. r. alperes viszont ezzel ellentétesen akként nyilatkozott, hogy a pénzt az I. r. alperes bankszámlájára utalta át. Miután az I. r. alperesi társaság könyvelésében a szerződésben feltüntetett összeg megjelent, így pénz a felperes részére értelemszerűen nem kerülhetett kifizetésre, ezáltal nyilvánvalóan az előbbi állítás is megdőlt. Ugyanakkor az is tény, hogy az átutalt összegre megfelelő fedezetet nyújthatott a felperes által szinte azonos időben teljesített vételárrész, ami ugyancsak cáfolja a kölcsönügylet szükségességét. Kétségtelen ugyanakkor, hogy az I. r. alperesi társaság a felperes által igényelt pénzügyi kölcsönhöz csak az önerő teljesítésének igazolása esetén juthatott hozzá, és - miután a 2003. december 1-jén, 2-án és 2004. december 3-án kifizetett vételár az I. r. alperes könyvelésében nem szerepelt - a kölcsönszerződés mutatkozott alkalmasnak arra, hogy a felperes által teljesített „önerő” a kft. könyvelésében is megjeleníthető legyen, ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a felek szándéka nem irányult kölcsönügylet létrehozására.

Mindennek cáfolására nem alkalmas az a körülmény, hogy a 2003. december 1-jén, 2-án és 2004. december 2-án kelt kölcsönszerződésekre utóbb rávezetésre került a „visszafizetve” jelzés, amely alatt a felperes aláírása is szerepel. Az okiratoknak ezt a részét tanúk nem írták alá, így a visszafizetésre vonatkozó felperesi nyilatkozatokat nem teljes bizonyító erejű magánokiratok tartalmazzák, így ezek a „visszafizetve” jelzések - a fentebb részletezett egyéb bizonyítékokkal, köztük a II. r. alperesnek azzal az előadásával szemben, miszerint ténylegesen nem kölcsön, hanem vételár címén kerültek a felperes részéről átadásra az érintett összegek - nem igazolják, hogy a II. r. alperes valóban visszafizetett a felperesnek 4 100 000 Ft-ot.

A felperes keresetében a szerződés színleltsége megállapítása, illetve a támadott ítélet részbeni hatályon kívül helyezése mellett 1 700 000 Ft és járulékai megfizetésére is kérte kötelezni a II. r. alperest. Ez utóbbi kérelme a semmisség

jogkövetkezményeként az eredeti állapot helyreállítása körében a peres felek közötti teljes körű elszámolásként értelmezhető, miután érvelése szerint - a kölcsönszerződés elnevezésű okiratok valós tartalma alapján - az általa megvásárolt ingatlan vételárát illetően túlfizetése keletkezett, amelyet a II. r. alperes köteles részére visszafizetni. Bár a pontos elszámoláshoz szükséges valamennyi felperesi teljesítésre vonatkozó adat nem áll rendelkezésre, az azonban kétségtelen, hogy az I. r. alperes számítása szerint 2004. december 7. napján a felperesnek mindösszesen 2 237 983 Ft összegű vételárhátraléka állt fenn. Ennek az összegnek a meghatározása során a II. r. alperes nem vette figyelembe azokat a felperesi teljesítéseket, amelyekről formálisan kölcsönszerződés jött létre a felek között, s amelyek ténylegesen - a fentebb kifejtettek szerint - nem kölcsönösszegek, hanem vételárrészletek voltak (4 100 000 Ft). Ha pedig ez az összeg vételárnak minősül és ezt a II. r. alperes figyelmen kívül hagyva a 2004. december 7-én kelt szerződésben a vételárhátralékot 2 237 983.- Ft-ra tette, úgy arra vonható le következtetés, hogy a felperesnek nem állt fenn tartozása, ellenkezőleg, a fenti összeg erejéig - ahogyan azt maga is állította - túlfizetése keletkezett. E két összeg különbözete 1 862 017 Ft, amelyet a felperes az általa teljesített összegből (4 100 000 Ft) megalapozottan követelhet vissza a II. r. alperestől. A felperes ezzel szemben csupán 1 700 000 Ft megfizetésére kérte kötelezni a II. r. alperest, ezért az ítéltábla - a Pp. 215. §-ában rögzített rendelkezésre is figyelemmel - a II. r. alperest a kereseti kérelemben foglalt tőkeösszeg megfizetésében marasztalta. A felperes perújítási kérelmében nem jelölte meg pontosan a tőkeösszeg után igényelt késedelmi kamat teljesítésének kezdő időpontját, ezért az ítéltábla a vételárrészletek teljesítésének egyes szerződésekben megjelölt időpontjait alapul véve a 600 000 Ft tőkeösszeg után 2003. december 2. napjától, míg az 1 100 000 Ft tőkeösszeg után 2004. december 3. napjától kezdődően kötelezte a II. r. alperest a Ptk. 301. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a késedelmi kamat megfizetésére.

A fentebb kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a perújítási kérelemmel támadott ítéletek II. r. alperes érintő rendelkezéseit hatályon kívül helyezte és a felperes keresetének helyt adva a II. r. alperest a fentiekben részletezettek szerint marasztalta.

A felperes a kifejtettek szerint pernyertes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján igényt tarthat a perrel kapcsolatos valamennyi költsége megtérítésére. A perköltség összegének meghatározása során az ítéltábla figyelemmel volt a felperesnek az alapeljárás, az ahhoz kapcsolódó fellebbezési eljárás, valamint a perújítási eljárás és jelen másodfokú eljárás során felmerült költségeire, amelynek viselésére a pereszes II. r. alperest kötelezte.

A perben a felperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a pereszes II. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján köteles a megelőző eljárásokban, valamint a jelen fellebbezési eljárásban felmerült eljárási illeték megfizetésére.

Szeged, 2012. április 11.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró